IDEA DEL MES – Juny 2024

Sembrar vida

Quin és el límit entre esperança i utopia? La història del pensament humà està plena de promeses que han encès els cors i han desencadenat revolucions, seguides d'amargues decepcions. Encara val la pena creure, treballar i lluitar pel canvi?

Una lliçó ens pot venir de la simple observació de la natura: la llavor que, un cop escampada al terreny, desapareix, mor, per extreure la seva força vital i donar fruit. L'agricultor la planta amb la certesa que donarà fruit, encara que no sigui ell qui la vegi germinar. Però només així la vida es transmet i es perpetua al llarg de les generacions.

També a cadascú se'ns presenta la possibilitat d'escampar llavors de vida al nostre voltant, en una terra potser àrida i fins i tot inhòspita. Fem-ho amb la certesa de la collita. Animem els altres i junts preparem les condicions per sembrar pau, esperança, felicitat. Tindrem la força de la comunitat.

Sembrem amb generositat, creient que el futur ens portarà els fruits. És l'experiència que viuen els grans polítics, aquells que creuen que només prenent decisions valentes es pot construir un món millor, fins i tot a costa de pagar el preu de la seva valentia davant la perspectiva miop de les properes eleccions. És la mateixa experiència la viuen els pares que saben educar els fills amb la mirada posada en el futur, encara que costi donar un exemple educatiu coherent, o els professors que no persegueixen la popularitat fàcil del moment. És l'experiència que podem fer malgrat les dificultats que això comporti. Cadascú de nosaltres pot sentir la força de formar part d'un disseny més gran si sap mirar el futur en la dimensió del bé comú i no en la perspectiva immediata del petit interès personal.

El drama del nostre temps, segons alguns sociòlegs, no està tant en les crisis econòmiques com en el fet de viure presoners de la por, la ira i la desconfiança davant el present i el futur. I això paralitza i impedeix el progrés de la societat civil. «Confiança» (en l'altre, en el futur, en el resultat de les nostres accions fins i tot més enllà de nosaltres mateixos) podria ser la paraula més important per llençar una veritable revolució social. L'odi aniquila; l'amor sempre guanya i dona fruit.

A Italia, el 1994, un nen nord-americà, Nicholas Green, és ferit mortalment per un error d'identitat durant un intent de robatori. La notícia commociona, els titulars parlen de venjança i creix un clima d'odi. Fins que els pares del noi fan un gest rotund: « Nicholas -diuen- estimava la vida i estimava Itàlia». No demanen venjança, sinó que expressen el desig que els seus òrgans puguin ser donats per donar vida a altres.

És un signe esfereïdor: la justícia segueix el seu curs, però aquest acte transcendeix el breu temps de la notícia i es converteix en una llavor que dona fruits. Avui, 30 anys després, molts recorden Nicholas i la seva família. I a Itàlia, la cultura de la donació dels òrgans ha crescut enormement.

LA IDEA DEL MES, *basada en la Paraula de Vida del Moviment dels Focolars, va sorgir a Uruguai en el context del diàleg entre persones de conviccions diverses, amb el lema "construint diàleg". La finalitat d'aquesta publicació és contribuir i promoure l'ideal de la fraternitat universal. Actualment LA IDEA DEL MES es tradueix a tretze idiomes i es distribueix a més de 25 països.*